

Inhoudsopgave

Voorwoord door Klarine Sikkema	7
Inleiding	13
Hoofdstuk 1 Het begin	19
Hoofdstuk 2 Liefde is zachtmoedig	33
Hoofdstuk 3 De onverwachte wending	55
Hoofdstuk 4 De dans het allermeest	73
Hoofdstuk 5 Schaduwvallei	89
Hoofdstuk 6 Zo, het is eruit	99
Hoofdstuk 7 Geloof van een kind	113
Hoofdstuk 8 De zwaarst bevochten vrede	127
Brieven van Kara	139
Brief van Jason	147
Dankwoord	151

Voorwoord

Als kanker je jonge gezin treft, kom je in een grote storm terecht. Je wordt heen en weer geslingerd tussen hoop en vrees. De golven van behandelingen vallen over je heen. Tot er op een moment geen redden meer aan is. De machteloosheid krijgt de overhand. De wereld om je heen verandert. Een ongeneeslijk zieke vrouw moet het aardse leven loslaten. Dit overkwam ook de jonge moeder Kara Tippetts.

Over haar worsteling met ziek-zijn, zich eenzaam voelen en uiteindelijk het los moeten laten van haar dierbaren schrijft ze in haar indrukwekkende boek *In goede handen*. Kara geeft woorden aan de ziekte kanker, vertelt wat kanker met haar doet en schrijft over het verdriet van de mensen om haar heen. Want niet alleen het leven van de kankerpatiënt verandert, maar ook de omgeving wordt meegeleurd in het ziekteproces. Ze schrijft brieven aan haar man en kinderen over het verlangen om de kinderen groot te zien worden en Kara's man, Jason, geeft in een persoonlijke brief woorden aan zijn confrontatie met de onzekere toekomst. De manier waarop ze samen als gezin de storm trotseren, maakt veel emoties los, maar haar schrijven maakt het loslaten van het aardse leven ook bespreekbaar.

Naast de storm van haar ziek-zijn, schrijft ze ook over haar geloofsleven. Hoe ze elke keer op zoek is gegaan naar genade; ook gedurende de moeilijke momenten tijdens deze zoektocht. Hoe ze haar kinderen vertelt over de toekomst in de hemel en het vertrouwen in God.

Het leven op aarde glipt tussen haar vingers door en haar verlangen naar de dagelijkse dingen en een gewone, gezonde moeder te willen zijn, lees je terug in dit boek. Bewonderingswaardig hoe zij dit op papier heeft kunnen zetten. Als medekankerpatiënt vind ik hierin veel herkenning. Zoals Kara zelf in de inleiding schrijft: 'Dit boek is

geen wedstrijd wie het heftigste verhaal heeft. Dit boek gaat over een gebroken vrouw en haar reis naar de zwaarst bevochten vrede.’

Tijdens het lezen van dit boek heb ik regelmatig momenten gehad waarin het leek alsof zij schreef over wat ik meemaak of voel. Iedere mens, iedere situatie is uniek en toch zijn er ook overeenkomsten. Een zin uit dit boek die eruit sprong: ‘Ik stem in met de pillen, de hete stralen, het snijden, de pijn, het ongemak en de strijd om te leven in het moment nu. Ik sla me erdoorheen, worstel met de gebrokenheid, en ik bid, o God, wat bid ik om extra dagen.’ Hierin zie je de worsteling, machteloosheid, acceptatie en een gebed. In deze woorden vind ik herkenning, maar ook een samenvatting van dit bijzondere boek.

Kara Tippetts’ persoonlijke verhaal wordt afgewisseld met teksten die haar hebben geraakt. Aan het einde van elk hoofdstuk zijn vragen opgenomen – vragen om de lezer te laten nadenken – en dat maakt het boek een bemoediging voor degene die het leest. Kara Tippetts’ verhaal bemoedigt en ik hoop dat haar geloofsgetuigenis voor veel mensen tot een zegen mag zijn.

Klarine Sikkema

HOOFDSTUK 1

Het begin

*Voor alles is er een vastgestelde tijd,
en er is een tijd voor elk voornemen onder de hemel.
Er is een tijd om geboren te worden
en een tijd om te sterven;
een tijd om te planten
en een tijd om het geplante uit te trekken.*

Prediker 3:1-2 (HSV)

Angstig krimp ik in elkaar, bang dat mijn blaas zich onvrijwillig op het bruin genopte tapijt zal legen. De aanblik van het vuurrode gezicht is te veel voor mijn kleine oogjes, kleine lijfje, kleine alles. De enormiteit van zijn woede is te groot voor mij. Hij ziet mij worstelen om mijn plas binnen te houden, ziet me bezwijken onder zijn zinderende woede. Hij is bezig met een disciplinerend moment. Hij torent hoog boven me uit, hij brult, hij dreigt met de peddel aan de muur. De Lambda Chi Alpha-broederschap staat altijd paraat als ik hier of daar de fout in ga. Altijd paraat om te honen als er iets misgaat.

Ik word naar de muur gestuurd om de peddel te halen. Zijn peddel komt altijd aan zijn trekken, is altijd daar om het vonnis uit te voeren, mij te herinneren aan mijn tekortkomingen. Ik beef onder het gewicht van zijn woede. Ik voel mijn urine nu lopen. Ik kom terug met de peddel en de broederschap dient mij het oordeel toe. Ik sla dubbel van de pijn, die echter verbleekt bij zijn kreten. Het waren de harde, boze woorden die de pijn veroorzaakten; niet de peddel.

Ik word weggestuurd; eerst naar de badkamer en dan naar de stilte van mijn slaapkamer om schone kleren aan te doen.

Woede maakt ons allemaal wezenloos.

Johanna Spyri, *Heidi*

Ik ben een dochter van mijn vader, opgevoed en getekend door zijn woede. Maar er was meer. Er was ook iemand in mijn leven die iets anders liet zien. Iemand met een open hart, met moed en vreugde. Als deze vrouw haar armen om mij heen sloeg, voelde het alsof ik geliefd, gekoesterd, een bron van blijdschap was.

Oma Elnora. Als je mijn vader een toonbeeld van woede zou noemen, was zij een toonbeeld van vreugde. Ondanks haar eigen wanhopig zware worstelingen vond ze vreugde in simpele momenten: giechelen met haar zussen, een glas ijskoude cola dat ze vasthield met een schoon servet, een all-you-can-eat Chinees buffet. Ze hield van intense, aanstekelijke lachsalvo's en was nooit bang om vuil te worden. Ze overtrof zichzelf aan alle kanten om mijn broer en zus en mij te omringen met liefde. Ze leerde me om wormen op te graven, vis schoon te maken en te genieten van tuinieren. Haar 'zwaar' was anders dan het mijne, maar ze liet mij zien dat er zelfs te midden van de bittere teleurstellingen van het leven vreugde bestond. Ik was de gekoesterde kleindochter in haar huis. Ik was haar lieveling, maar mijn zus Jonna zei dat zij de lieveling was, en mijn broer Dennis ook. Zo was haar liefde; diep en groot genoeg om ons allemaal te omvatten.

Elke zomer ontsnapte ik naar deze prachtige plek van vrede; de boerderij aan de Elliot Street, waar mijn oma Elnora en opa Homer woonden. Eindeloze hoeveelheden ijsjes, neven en nichten, watermeloen op mijn eigen bordje en urenlang vissen om de grootste vangst die in hun meertje rondzwom aan de haak te rijgen. We wachtten samen muisstil op de subtielste beweging van onze dobbbers. Ze was mijn

heldin. Ik wilde precies zo worden als zij. Ik wilde dezelfde zijden nachthemden, ik wilde weten waar je 's nachts het best insecten kon opdiepen, ik wilde alleen maar met vissen bezig zijn. Mijn mooiste jeugdherinneringen zijn allemaal doordrenkt van haar liefde, gul en vol. Ik wilde net zo'n rode keuken als zij, waar het rook naar varkensvlees, meestal bacon.

De stoel in de hoek van mijn oma's helderrode keuken, waar ik mij als humpedumpie bovenop hees, staat nu in mijn huis. Stilletjes zat ik te luisteren naar de voor Kentucky kenmerkende tongval van mijn naaste en verre familieleden, en de verhalen die zij vertelden, terwijl ze om haar rijk gedekte tafel zaten. Schalen die te klein waren voor de hoeveelheid gebakken aardappels, eenvoudige koolsalade, maïskolven die die ochtend geogst waren, gebakken vis in soorten en maten: bluegill-zonnevis, zeebaars met grote, open bekken, enorme plakken tomaat met zout, brood en boter, en pastei. Ik vond het geweldig om bij haar te zijn. Ik wist dat de deur altijd voor me openstond. Ze holde altijd door de zijdeur naar buiten en schreeuwde van blijdschap om mij weer te zien: 'Mercy, mercy, mercy, kijk eens wie daar is!' Alsof ze vanaf de bank door het raam naar mijn komst had zitten uitkijken.

Ik vond het fantastisch om daar te logeren. Maar ik woonde er niet.

Het verhaal van mijn jeugd kent hoge toppen en diepe dalen. Ik was al hooggevoelig voor ik wist wat dat woord betekende. In mijn jongste jaren worstelde ik om te wortelen in het leven. Ik voelde mijn zwakte, kende mijn kleinheid. Ik ben opgegroeid met woede en de stem van het kind is verloren gegaan. Ik zag dat mijn broer en zus tekortschoten en er groeide een onmiskenbare stilte in me. Mijn enige stem was de stem die wist hoe de harmonie te bewaren, oké gevonden te worden, te winnen – tegen elke prijs.

Ik was de jongste, de waarnemer, de ooggetuige van onnoemelijk veel pijn. Ik stompte mezelf af voor de aanzwellende woede waarvoor ons

huis te klein was en die de vrede wegnam van iedereen binnen zijn muren. Degene die worstelde met woede had de minste vrede van allemaal. Ware stilte bestaat niet als zelfbeheersing wordt ingehaald door ongebreidelde woede. Dat schiet per definitie zijn doel voorbij. Als ik vanuit mijn kleinheid keek naar de papa die met zijn vuurrode gezicht boven mij uittorende en zijn bijtende woorden in staccato in het mijne slingerde, voelde ik mijn hart breken; niet bepaald het corrigerende effect dat hij met zijn geschreeuw voor ogen had.

Het brak hun hart ook. Na het geschreeuw en de peddel van de broederschap waren daar de meelevende gezichten van mijn broer en zus. Ze spraken niet met woorden. Hun gezichten vertolkten een mix van opluchting dat zij het niet waren en hartzeer omdat het dit keer de kleinste was. We waren een geïsoleerd gezin. Wij drieën waren de enigen die wisten welke waarheid er achter die gesloten deuren schuilging. Mijn broer was de oudste, mijn zus de middelste. En daar was ik. Stuk voor stuk hadden we onze eigen onverbidelijke hunkering om te behagen. In pijn en stilte groeide onze band; een onuitgesproken familieverstaan.

Als mijn broer en zus lijdend voorwerp waren van de hevige ontlasting van de zwaarwegende teleurstelling die we onze autoriteit hadden berokkend, haastte ik mij om te helpen. Ik maakte de kamer van mijn broer aan kant. Ik dweilde het water op dat was gemorst toen mijn zus per ongeluk was vergeten de kraan dicht te doen. Goedmaken kon ik het niet. Ik kon alleen waarnemen en proberen te troosten met de weinige instrumenten van liefde die ik had. Ik kon ze niet beschermen tegen de last die zich in hun eigen verhalen verankerde, terwijl hun lichamen volgroeiden.

Naast de pijn van ons leven achter gesloten deuren was er de onuitgesproken opdracht de verwonding te verbergen. De gestreste, woedende persoon laten genieten van zijn feestvarkenschap. We kenden onze rollen. We wisten hoe we er op ons best moesten uitzien, ons het beste moesten gedragen, onze beste manieren

tentoon moesten spreiden. Anders volgde woede of genegeerd worden. De waarheid is dat wij drieën niets liever deden dan het onze ouders naar de zin maken. We blonken erin uit, bekwaamden ons steeds verder en leefden ervoor om hen te behagen en te imponeren. Maar dit is, denk ik, het verhaal van alle jonge kinderen; het zoeken van bevestiging, liefde en aanvaarding op de eerste plek waar het leven je stelt.

Wie, vroeg ik mij af, dachten wij dat we voor de gek hielden? Het was alsof we met ons allen een onuitgesproken reglement waren overeengekomen. Een samenzwering van stilte.

Paul D. Tripp, *How People Change*

Mijn broer en zus gingen uiteindelijk de deur uit, verlost van de last van verplichte populariteit. Ze volgden gewetensvol in de broeder- en zusterschap van mijn ouders en namen hun eigen peddels in ontvangst; vergezeld van de stille belofte ze nooit een plek op hun muur te geven, en al helemaal niet op de lijfjes die aan hen werden toevertrouwd om op te voeden.

Stap voor stap nam ik afstand. Ik was waarschijnlijk veertien toen ik mijn kop in de wind gooide. Mijn solidariteit was tot het uiterste opgerekte en toen mijn broer en zus niet meer thuis woonden, verhardde ik. De troostende band van begrip over hoe het leven er achter onze gesloten deuren uitzag, was weg. Na hun vertrek schooten bitterheid en eenzaamheid wortel en die zetten mij ertoe aan de familieband te zoeken in verbinding met vrienden.

Ik bracht zo veel mogelijk tijd buitenshuis door. Mijn rijbewijs was het grootste cadeau dat ik ooit heb gekregen. Ik werd wrokkig tegen iedere autoriteit in mijn leven. Ik was moeilijk, gekwetst, boos en rijp om te gaan, maar 's levens loop schreef mij vervolgjaren voor onder het dak van de familie waarmee ik noch privé, noch publiekelijk nog in de pas liep. Als ik nu terugblik op de hardheid waar ik die jaren

in leefde, doet het pijn. Er was zo veel boosheid in mijn hart. Ik werd een expert in het wegduwen van mijn ouders, verder, verder, steeds verder weg.

Ik worstel met het vertellen van dit alles, maar dit is het verhaal dat mij naar het einde van mijzelf bracht. Mijn onooglijke, harde hart sleepte me naar beneden langs een pad van wanhoop. Ik was op zoek; zoekend naar troost in slecht bier, naar de vrolijkheid van een door drugs benevelde geest, naar aandacht van de jongens die in veel opzichten met dezelfde dingen worstelden als ik. Met deze jongens probeerde ik aan mijn eigen werkelijkheid te ontsnappen naar de troost van het gezelschap van iemand anders. Ons spel was dat van volwassenen, maar vanbinnen waren we nog kinderen, misten we de vaardigheid en het begrip om ons leven te sturen. We wisten ontroerend weinig van leven en liefde.

In mijn woede en rebellie tegen mijn ouders kwam ik binnen door de voordeur en ging ik via het slaapkamerraam weer naar buiten. Ik vierde feest op het altaar van goedkoop bier, slechte wiet en gebrekkige relaties. Ik leefde vrolijk met mijn vrienden op een eiland en plukte ultieme vrijheid tussen de leugens die ik mijn ouders vertelde door. Pap en mam waren tot in het diepst van hun wezen met elkaar vergroeid en mijn problemen en hardheid hielden hen op de afstand die ik had gehoopt. Zo af en toe voegde ik me bij hen op de Sandpiper en dan speelde ik het spelletje dat het leven oké was – super zelfs – mee, in de hoop zo nog wat meer vrijheid te kopen.

De wereld waar ik naartoe vluchtte, werd langzaam donkerder en donkerder, en de noodzaak om te ontsnappen werd nijpender en nijpender. De keuze voor de universiteit die ik in mijn laatste middelbareschooljaar maakte, werd volledig ingegeven door de beschikbaarheid van drugs en party's. Ik koos een rokershol, omdat ik wist dat daar de beste feestbeesten te vinden waren. Ik zou op dit stijfhartige, donkere pad doorgaan.

Aan de buitenkant wist ik mijn rol als feestbeest wel waar te maken; ik was immers bij de allerbeste in de leer geweest. Maar vanbinnen was ik nog dat kleine meisje bij wie de urine langs haar benen sijpelde. Verloren. Bang. Zo ontzettend klein.

Toen mijn laatste jaar op de middelbare school erop zat, was ik klaar om te gaan. De duisternis in mij had zich samengebond tot een grote knoop. Pap en ik konden nauwelijks samen in één ruimte verblijven. Hij kreeg een nieuwe betrekking als hoofd van een school en plotseling wilde hij me onder de duim hebben. Maar hij was te laat. Ik was al weg. Pap en mam waren onverbiddelijk overgeleverd aan mijn boosheid, onhebbelijkheid, passief-agressieve vuilheid. Ik had ze uitgeput en overwonnen, en ze wrongen zich in allerlei bochten om raakvlakken te vinden waardoor ze met mij in contact konden komen.

Ik zal nooit die Duitse les vergeten waarbij ik naast een fanatieke bekeerling zat. De jonge Michele was meer dan gretig om haar verhaal te vertellen. Ze wilde me wanhopig graag aan haar Jezus voorstellen. Ze zag mijn gewonde hart en wilde dat ik de leiders zou ontmoeten die mij het geloof konden uitleggen. Iets in haar deed me denken aan oma Elnora; vreugde, vreugde die niets te maken had met betaald plezier. Ergens werd ik geraakt. Hoewel ik me met huid en haar aan mijn bitterheid had overgeleverd, zocht ik heel diep weg naar ontsnapping uit de negatieve spiraal van mijn levensverhaal. Een antwoord op mijn gekwettheid. Een waarheid.

Ik vertrouwde haar niet echt, maar mijn nieuwsgierigheid won het. Michele nodigde mij uit om mee te gaan naar de jeugdgroep van de Grace Community Church. De jongerenwerker sprak die eerste avond over vergeving. Niet 'gewoon' de vergeving die beschikbaar is in Jezus, maar de vergeving die hijzelf nodig had in de harde strijd van het dagelijks leven; vergeving van zijn vrouw, vergeving om eerlijk door het leven te gaan. Het ging ten diepste over fout kunnen zijn en dat foute om te zetten in kracht, niet in zwakheid. Dit openlijk

delen van mislukking vond ik revolutionair. Wist deze knul niet dat dit soort geheimen achter gesloten deuren weggestopt dienden te worden? Ik kon mijn oren niet geloven toen hij zei dat hij worstelde om een liefdevolle echtgenoot te zijn en dat hij vergeving nodig had om in liefde en geloof te kunnen wandelen. Kende hij die ongeschreven regel niet? *Niemand vertellen.*

Ik had er geen moeite mee om mezelf als verkeerd te zien. Ik wrong me alleen in allerlei bochten om in de ogen van anderen over te komen als goed. Deze jongerenwerker bood me de vrijheid om daarmee te stoppen. Hij liet mij zien dat zijn zwakheid juist zijn kracht was, dat zijn gebrokenheid ruimte creëerde voor liefde. Hij nodigde me uit mijn beide handen wijd open te houden, mijn fouten toe te geven, dingen recht te zetten, oprecht lief te hebben en op mijn beurt geliefd te worden. Geliefd; niet om wat ik presteerde, maar om wie ik was, precies op het punt waar ik was. Dat 'waar' was een getijde van duisternis, verwonding en gebrokenheid.

De gedachte aan een leven van vergeving bracht me in vervoering; zelfs meer dan dat. Ik werd aangesproken door een jonge vrouw die zich voorstelde als Jenny Gates en mij onomwonden vroeg wat ik geloofde. Ze was sterk en eerlijk. Ze vertelde mij het evangelie en die boodschap was iets waar mijn hart naar verlangde, naar uitkeek, naar hunkerde. Ze spiegelde me mijn tekortkomingen voor, maar zei ook dat Jezus een volmaakt leven had geleid en de dood, die ik had verdiend, was gestorven om het goed te maken met God; dat Hij uit de dood was opgestaan en zo had bewezen dat Hij God was. Ze vertelde mij het verbijsterende, hartverscheurende, harthelende nieuws dat ik wanhopig hard nodig had. Zodra ik het hoorde, kwam dat als een zekerheid binnen. Dit was anders en dit was leven.

Ik wist dat mijn leven door de ontmoeting met Jezus voorgoed veranderd was. Ik wist ook dat ik een mensenleven van gewoonten had ontwikkeld waar ik met behulp van Gods genade afstand van moest nemen. Ik heb het niet alleen over hoe ik leefde; moeilijker waren de

woede, de trots, de angst en de bitterheid. Ik wist dat ik coaches en vrienden nodig had die mij zouden stimuleren om anders te leven. Na verloop van tijd ging ik beseffen dat ik mijn ouders wilde eren en liefhebben, maar ik wilde in de toekomst wel anders met mijn familie omgaan. Langzaam begon ik milder te worden ten opzichte van mijn ouders. Ik wilde niets liever dan hun de waarheid leren van de liefde die mij deed opbloeien. Helaas duwde ik hen met mijn irriterende bekeringsdrang alleen maar verder van mij af, hoewel ze blij waren dat ik stopte met het gebruiken van drugs.

Op mijn diplomafeest had ik een onderonsje met mijn oma en ik vroeg of het haar wat deed dat ik van plan was me te laten dopen. Met tranen in haar ogen bekende ze jaren voor me te hebben gebeden. Ik wist dat er iets was waardoor haar liefde mooier was, haar eten lekkerder smaakte, haar lach lichter klonk dan van wie ook. Vanaf het eerste moment dat ik Jezus leerde kennen, legde ik het verband tussen Hem en de superkracht van mijn grootmoeder. Met het geloof als gemeenschappelijke basis groeiden oma en ik in de loop van de jaren dichter en dichter naar elkaar toe. Ik zat met regelmaat op de stoel in de hoek van haar keuken. Ik keek, ik observeerde, en verstond eindelijk de kracht van haar liefde. Dat was Jezus.

Mijn broer, zus en ik elimineerden en omarmden ieder op onze eigen manier de erfenis van onze kindertijd. Het is voor ons alle drie een worsteling om echt te zijn. De keuze voor het makkelijker pad van de schone schijn is een constante verzoeking en we voelen allemaal de woede in onze genen. Je koest houden en je goed voordoen, is altijd makkelijker dan met ontbloot hart en schuldbekennende houding het nederige leven te leven dat Christus ons aanbiedt. Net als onze vader worstelen we met de enormiteit van het leven en voelen we ons armzalig toegerust om het oprecht en goed te leven. Net als hij willen we ons laten gaan in ongebreidelde woede. Goddank heb ik mijn broer en zus allebei Jezus' waarheid zien vastgrijpen en een weg van deemoedigheid zien kiezen. De lessen die kwamen waren zwaar. Zwaar om te aanvaarden.

We hebben zo geworsteld met teleurstelling en strijd op onze zoektocht naar een oprechte levenshouding. De gebrokenheid van het leven bracht onze nood aan het licht; we konden er alle drie over meepraten. Langzaam maar zeker zagen mijn broer en zus de vrucht op de gebeden van mijn oma en mij dat onze familieleden Jezus zouden aanvaarden. Dankzij de liefde en gebeden van mijn grootmoeder kwam mijn opa tot geloof toen hij 85 was. Kort voordat ze na een beroerte weggleed in de mist van dementie vertelde ik over haar man die gegrepen was door de waarheid van het geloof; de verhoring van tientallen jaren van gebed.

*Want het gebed van een rechtvaardige is krachtig
en mist zijn uitwerking niet.*

Jakobus 5:16b

Toen ik Jezus leerde kennen, verbreedde mijn levensperspectief zich. Ik had platgetreden paden gevolgd, maar Jezus nodigde mij uit om anders te leven. Ik werd gevraagd mijn hart te openen, mijn verwondingen te delen, het verhaal van mijn leven achter de gesloten deuren te vertellen. Ik ontmoette begrip voor mijn verwondingen, ik ontving liefde. De geheimen die achter gesloten deuren werden geleefd, werden niet langer geheimgehouden en mijn verhaal begon. Ik begon te floreren op het moment dat ik besepte dat het licht van Jezus nu in mij scheen, een licht dat me de vrijheid gaf om vrij te zijn (Galaten 5:1). De duistere plekken begonnen weg te ebben. De pijn werd langzaam losgelaten. Er kwamen momenten van vergeving en genade. Ik zag de knopen van het levenstouw, waarin mijn vader in zijn woede was vastgebonden. Ik kon mijn eigen bitterheid en bitsheid toegeven. Met mijn hart kon ik de stilte die mijn moeder omhulde zien en plaatsen. Met mijn geest kon ik hen beiden ontmoeten met liefde waar voorheen slechts bitterheid en gebrek aan vergevingsgezindheid bestonden.

Leven is gebroken zijn. Gebroken zijn is genade nodig hebben. Door eerlijk te zijn houden we zicht op onze nood, op de waarheid dat we geredde zondaars zijn. Oprechte volgelingen hebben een prachtige transparantie over zich. Ze tonen altijd hun ware gezicht en pretenderen niet anders te zijn dan ze zijn.

Brennan Manning, *The Ragamuffin Gospel*

Rollen gingen op de kop en ik ontving de genade om liefde te verspreiden op de plek waar verwonding koning was. Ik kon van mijn ouders houden, ik kon eerlijk mijn hart met hen delen, hun brieven van liefde en vergeving schrijven. Het voelde als een ultiem wonder. Ik liet geen kans voorbijgaan om ze te zeggen dat ik van hen hield. De ontembare liefde van Jezus had mijn knopen van bitterheid uitgehaald en me vrijgemaakt om lief te hebben op een wijze die zelfs nieuw was voor mijzelf. Ik realiseerde me de kracht van onze geschiedenis en begon dieper in het verhaal van mijn ouders te duiken. Het verleden kon ik niet veranderen, maar de toekomst kon er anders uitzien. Liefde pulseerde waar ze eerst stagneerde. Er begon vreugde op te schieten uit boze grond.

Over twee dagen zit ik weer aan het ‘enge ronkding’ dat een MRI-scan heet. Alle grote slangen noem ik eng. MRI-scans, PET-scans, CT-scans, scanmachines, ik heb ze in alle mogelijke soorten en maten van dichtbij meegemaakt. Ik herinner me dat mijn moeder vroeger het bedtijdverhaaltje *Ben jij mijn moeder?* van P.D. Eastman voorlas. Het gaat over een klein vogeltje dat haar moeder zoekt. Toen ze een graafmachine zag, noemde ze dat een ‘eng ronkding’. Ze zijn groot, koud, eenzaam en eng, maar onmisbaar in de strijd tegen kanker.

Ik heb zo veel operaties gehad. Onder mijn kleren zie ik eruit als een wetenschappelijk experiment. Maar ik ben niet meer dat kleine

meisje dat vocht voor liefde. Nee, als ik het enge en zware tegemoet tred, zoek en verwacht ik genade en houd ik mijn hoofd hoog opgeheven, gedragen door een onvoorstelbare liefde. Het leven is niet zoals ik het mij al die jaren geleden had voorgesteld; nee, het gaat er in veel opzichten ver overheen.

Mijn jongste dochter, Story Jane, maakt tekeningen van mij met ontelbare littekens. Ze volgt ze met haar kleine vingertjes en vraagt wanneer ze weggaan. Story Jane laat haar hoofd rusten op de onbuigzame borstimplantaten die op de plaats van mijn zachtheid zijn gekomen, en vraagt wanneer ik mijn oude zachtheid terugkrijg. De wonden van mijn vele operaties drijven haar vreemd genoeg naar mij toe. Story Jane ziet ze, stelt er vragen over en blijft dicht bij mij. Ze snapt maar een fractie van wat ze betekenen. Ik denk dat ze in de kern begrijpt waar mijn littekens over gaan, maar omdat ze zo klein is, is het moeilijk om het voortschrijdende verhaal te begrijpen; zoals ik indertijd het hart van mijn woedende vader niet kon zien vanuit de kleinheid waarmee ik toekeek. Story doet haar best de pijn van ons verhaal op haar jonge leeftijd te kennen en te bevatten. Ze ziet de tranen, observeert mijn kaalheid. Maar op dit moment is haar enige realiteit de warmte van mijn aanraking en de zachtmoedigheid waarmee ze in haar leventje wordt bejegend. Ze heeft nieuwe zachte hoekjes naast mij gevonden en daar doet ze het mee, nu ik er door de operaties bijna onherkenbaar uitzie.

Ze verlangt naar mijn nabijheid, mijn aanraking, mijn hartelijkheid. Daar wil ze zich elke koude avond opnieuw mee omhullen als ze stiekem bij me in bed kruipt om maar bij me te zijn. Ze klopt niet meer als ze in de kleine uurtjes naar binnen wil. Zachtjes kruipt ze er bij het voeteneind in, vindt de warme ronding in mijn rug en tegen haar mama aan gekruld, keert ze terug naar dromenland. De jaren zullen haar de ogen openen, zoals het mij ook is vergaan, maar vandaag is haar plekje naast mijn liefde haar genoeg. Laatst verklaarde ze dat ze nooit meer bij mij weg wilde en dat ik altijd de warmte zou blijven waar ze het meest van hield. Ik zei niets, trok haar alleen dichter tegen me aan en gaf haar een knuffel. Hopend op extra dagen; extra

dagen om van haar te houden. Ik wil dat ze zich bij iedere terugblik een geliefde dochter zal weten.

Het wonderlijke was dat mijn verhaal ook vrij was om te worden gewijzigd. Ik kon het auteurschap overgeven aan Degene die mijn levensverhaal het best kon schrijven. Ik kon weer vertrouwen. Ik wist dat er geen gemakkelijk verhaal beloofd was, maar ik was er niet langer een stille waarnemer in. Ik was een prachtige, verlore dochter van de Koning. Ik kon wandelen in genade. Maar jij? Ontwijk jij je verhaal en leef je uit de pijn van je verleden, of omarm je het met de blik gericht op de horizon om Jezus te zien verschijnen? Hij die je van je pijn kan bevrijden en naast je wil wandelen in geloof?

Iemand die er niet naar verlangt om meer over Christus te ontdekken, weet nog niets over Hem.

Charles Spurgeon, Voor iedere morgen

Wat is jouw verhaal? Jouw ware verhaal, het verhaal dat je met alle geweld probeert te verbergen, het verhaal dat jou van vrijheid weghoudt? Het evangelie ontrafelt deze knopen, brengt waarheid waar eerst stilte heerste. Dankzij de genade van Jezus kunnen we eerlijk naar ons leven kijken en hoeven we ons verhaal niet weg te stoppen achter deuren van schaamte. Als ik mijn handen ophoud om de waarheid van mijn leven te ontvangen en genade en vergeving diep in de pijn van mijn verhaal laat zakken, kan ik het hoofd opheffen, wandelen in genade en vergeving, en me losmaken van de bittere momenten die zo wanhopig zeer doen. Het doet niet af aan de pijn. Maar de verlossing van mijn zware 'gisterens' schenkt een zachter hart voor mijn 'morgens'.

Aan het eind van ieder hoofdstuk geef ik vijf vragen of gedachten ter overdenking. Ik hoop dat je de tijd neemt ze op je in te laten werken, want al is dit mijn verhaal, het is tevens het jouwe.

- Wat zijn de zware gedeelten in het verhaal van jouw kindertijd? Hoe heb jij als kind geprobeerd aan deze moeiten te ontsnappen?
- Wie heeft God naar jou toe gestuurd om je bij te staan in je pijn? Heeft Hij je gevraagd om iemand anders bij te staan in zijn of haar pijn?
- Beschouw de bitterheid in je hart veroorzaakt door wonden uit het verleden. Heb je degenen vergeven die jou als kind hebben gekwetst? Waarom, of waarom niet?
- Als je terug kon in de tijd en kon spreken tegen jezelf als kind dat pijn gedaan wordt, wat zou je dan tegen jezelf zeggen? Welke waarheden had jij nodig om te horen? Welke waarheden heb je nu nodig om te horen?
- Denk terug aan mijn verhaal en mijn hoop voor mijn eigen dochter. Denk dan aan je eigen kindertijd en maak deze zin af: *Ik ben de zoon/dochter van ...*